

[Undervisningsministeren.]

lovforslaget må overvejes og drøftes grundigt, og dette er jeg naturligvis enig i; men der ligger forud for dette lovforslag et stort arbejde gennem mange år af sagkyndige på forskellige områder, og resultatet af deres arbejde er jeg naturligvis rede til at forelægge for et kommende folketingsudvalg. Jeg finder anledning til at sige tak til alle, der i byggeudvalget og ved alt det forberedende arbejde har ydet et så nyttigt bidrag til, at sagen ligger så klar til gennemførelse, som det forekommer mig den gør nu.

Der har været nævnt en række enkeltheder, som vi vistnok med større udbytte kan drøfte i et udvalg, men jeg vil dog nævne et par ting.

At der skal være et samarbejde med militærhospitalet, er indlysende, men under hvilken form det skal finde sted, er vel ikke helt klaret. Som de to hospitalers beliggenhed er, kan et sådant samarbejde udmærket etableres.

Hvad angår sygeplejerskernes boligforhold, er man efterhånden kommet ind på, at det ville være bedre, om sygeplejerskerne ordnede det selv, og som andre skaffer sig en bolig, måske gennem en boligforening, og at vi eventuelt var dem behjælpelige med at skaffe en grund, så deres boliger kunne blive så nær ved deres arbejdsplads som muligt. Hvis staten skal bygge boliger, men sygeplejerskerne bliver frit stillet med hensyn til, om de vil benytte dem, kan der en skønne dag opstå det problem, at ingen af sygeplejerskerne vil bo dér; dette forhold bør man tage med ind i overvejelserne. Jeg tror, det vil være en naturlig udvikling, at der er sygeplejerskeboliger på sygehuset for en del af sygeplejerskerne, men at man så i øvrigt ved den videre udvikling hjælper sygeplejerskerne til, hvis de ønsker det, gennem en boligforening eller på anden vis at få en bolig uden for sygehuset, men i nærheden af det, derved får de frihed til selv at bestemme over deres bolig- og kostforhold, hvad de meget ønsker. Om alt dette har vi forhandlet med sygeplejerskerne, og der er ingen uoverensstemmelse mellem undervisningsministeriet og sygeplejerskerne i opfattelsen af, hvordan sagen skal gribes an. Dette kan også være et svar til det ærede medlem hr. Lannuug, som ønskede at drage

funktionærerne og navnlig sygeplejerskerne med ind i overvejelserne af byggeplanen. Det har vi gjort på de områder, der direkte berører sygeplejerskerne, og vi kan godt overveje, om vi skal tage dem med også i de videregående drøftelser om selve hospitalets udvidelse.

Hvad angår spørgsmålet om nødvendigheden af fremdeles at opretholde rigshospitalet, efter at vi har fået moderne sygehuse landet over, synes jeg, det fremgår af alle ordførernes taler, at man mener, der stadig er brug for et rigshospital af hensyn dels til uddannelsen, dels til forskningen og endelig af hensyn til de mange specielle ting, som bedst kan tages op til undersøgelse og behandling på et rigshospital. Men hvis vi skal beholde rigshospitalet, må det også indrettes sådan, at det kommer til at stå på højde med de moderne hospitaler ud over landet, og det gør det afgjort ikke nu. Der er allerede et samarbejde i gang med hensyn til undervisningen med andre københavnske hospitaler, og det er meget muligt, at dette samarbejde yderligere kan udbygges, således at rigshospitalet også får et samarbejde med de moderne sygehuse, der kommer i Københavns omegn.

Dette kan måske også være et svar på det ærede medlem hr. Poul Claussens spørgsmål om, hvorvidt byggegrunden derude nu er stor nok, når man tænker på de udvidelser, som man må forvente der gennem tiden stadig vil komme. Der er visse ting, som rigshospitalet tager sig af nu, som kan lægges ud til andre hospitaler; men en grundkerne, moderne indrettet, tror jeg altid der vil blive brug for, og derfor mener jeg, at de planer, der foreligger, ingenlunde går videre end til opretholdelse af et rigshospital, som der til enhver tid vil være brug for, og at arealet derude vil være stort nok.

Når jeg har fremsat lovforslag om gennemførelsen af denne plan, er det bl. a., fordi jeg synes, at et forslag af den økonomiske rækkevidde, som der her er tale om, ikke stykkevis bør komme til folketinget, som det ellers normalt er tilfældet, ved at der søges bevillinger gennem finansudvalget, men at man, når disse bevillinger søges, er klar over, at de er led i en samlet ordning; derefter må man så over for de enkelte